

Cartes

Llagostera, prou
Carles Mallart. Girona.

Estic vinculat professionalment amb Llagostera fa 30 anys, i encara que no hi visc, conec bé el territori i la seva gent. A la nostra organització hi treballen persones de deu nacionalitats a part de la del país, per tant puc afirmar que no sóc racista. Llagostera des de sempre ha estat un poble d'acolliment, amb una gran autoestima i sentit de pertinença, gent senzilla però carregats de valors. Què està passant en aquests moments? Doncs que cinc personatges presumiblement àrabs han sembrat la incertesa i la por entre la ciutadania. Em consta l'extensa tasca feta pels Mossos d'Esquadra des de fa més d'un any treballant conjuntament amb la Policia Municipal de Llagostera, comandada per en Joan Linde, un gran professional, que va portar a la detenció i engarjolament de 14 persones de l'àrea Llagostera-Platja d'Aro fa uns dos mesos, i oh sorpresa, ara gairebé tots són al carrer i coincidint amb el temps s'han tornat a produir assalts a masies, cases del centre del poble, violència extrema, por, molta por, desconfiança... Els jutges diuen que són els polítics que fan les lleis i que ells només les apliquen i això no és del tot cert, doncs la interpretació té un ampli ventall que s'aplica segons el color del cristall en què es mira. Tenim un problema i algú l'ha de resoldre. Llàstima que cap dels 72 jutges i magistrats de les comarques gironines resideixi a Llagostera, que podria explicar la situació als companys. Empresaris que pel sol fet de tenir un cotxe gran se senten amenaçats. Qui crearà llocs de treball amb por?

Bones perspectives

MARIA ROVIRA PARRAGUERES. GIRONA.

Sembla que anem per bon camí, estimular els estudiants a projectes d'emprenedoria és prometedor. La notícia que un grup d'alumnes de l'escola Bell-lloc del Pla de Girona han aconseguit premi del Social Enterprise Programme, una competició estatal que organitza Junior Achievement, ens ho demostra. Es fa indispensable la projecció dels joves vers el seu futur. L'estudi requereix temps i calma, i aquests requisits a vegades s'obliden. Els hàbits positius que han adoptat els premiats donen l'oportunitat de créixer i teixir un estil propi de conducta. Aquests joves ens demostren que les dificultats són superables, cal esforç i voluntat.

N'hi ha més, en els premis de Recerca Jove que es convocaren han estat premiats alumnes de Palamós i del Bell-lloc del Pla. L'objectiu dels premis és despertar vocacions científiques. Un altre projecte lloable el dels Tallers Teòrics i Pràctics que dissenyats per l'IEF creen una xarxa de professional que dediquen el seu temps a impartir temes pràctics. Un, ens ha cridat l'atenció «Endeutar-se amb seny».

L'abandonament escolar que tot sovint ens preocupa està motivat per no haver descobert perspectives als estudiants? Un expert, Noam, diu que avui sabem que amb esforç tots podem modelar el nostre cervell durant tota la vida.

Aconseguirem pujar algun graó amb aquestes perspectives, deixant enrere la posició que ens tenen assignada algunes estadistes europees?

Deu anys de Voluntariat per la llengua

M. Àngels Pagès Calvet. ventalló.

El programa Voluntariat per la llengua, organitzat pel Consorci de Normalització Lingüística, al llarg d'aquests deu anys des que va començar la iniciativa s'ha anat estenent arreu de Catalunya i també a tot el territori gironí.

Les parelles lingüístiques formades per un aprenent o aprenenta i un voluntari o voluntària, estem fent una feina silenciosa per empènyer l'ús del català a persones de fora que han vingut a viure aquí.

La festa de cloenda a l'aire lliure que es va fer a la Plaça dels Jurats d'jous, conjuntament amb els cursos de català per adults, va ser tot un èxit de participació. Dansa africana, havaneres, taller d'iniciació a un ball... i sobretot un pisolabis final amb plats d'arreu del món, preparats pels mateixos assistents. És ben positiu que a través de la llengua es pot aconseguir una tasca de cohesió i integració entre els nouvinguts i la població autòctona, i fins i tot establir forts lligams d'estimació i amistat. L'enhorabona a la Rocío i en Mousa, una parella lingüística de Palafrugell, guanyadora del concurs «10 hores, 10 fotos». La seva fotografia: «Dues mans unides en una bandera» es mereixia de debò el primer premi. Una idea genial per celebrar aquest desè aniversari. Tot el que es faci per afavorir que hi hagi més parlants, més persones que es familiaritzin amb la nostra llengua i que mostrin interès per aprendre-la, per insignificant que sigui, és d'agrair. Un bon ingredient a contribuir que el català es mantingui més fort i viu.

El dèficit català

JOSEP MARIA BOSCH. GIRONA.

Llegeixo al diari del diumenge 16 de juny, un escrit del Sr. Martínez Tortosa en què qüestiona els 16.000 milions de dèficit fiscal català i ho fa amb arguments equivocats. Vegem-ho: a) És evident, Sr. Martínez, que la xifra final depèn dels criteris que es facin servir... com passa en qualsevol càlcul. Ara bé, en tots (o quasi tots) els casos, surt un dèficit de l'ordre del 9% del PIB: li recordo que els «länder» alemanys tenen un topall en el 4,5%. b) Pel que fa a l'IVA, vostè ho té molt mal entès: està clar que l'IVA «s'imputa» a l'autonomia on està la seu de l'empresa, amb independència d'on habitin els clients de l'empresa. És per això, precisament, Sr. Martínez, que Madrid té un superàvit fiscal tan gran: la gran majoria de multinacionals espanyoles –Repsol, Telefónica, BBVA, Endesa, El Corté Inglés, Popular, Bankinter, Dia, Jazztel, Mapfre, etc., etc.– tenen la seu a Madrid, encara que els centres productius estiguin fóra. c) Que té a veure el dèficit fiscal amb el superàvit comercial? Li aconsello que vegi l'explicació del professor Sala i Martín, que ho explica ben gràficament. És més, estarà d'acord amb mi que «con la que está cayendo» i les campanyes de la «Brunete Mediática» contra els productes i empreses catalanes, aquest superàvit obliga a «treure's el barret» davant els empresaris catalans. Però, és clar, són dues coses que no tenen res a veure, ni es poden barrejar. Ben atentament.

Felicitaçió al personal sanitari de l'Hospital

Josep Trueta

Patricia Tschorne Tetelman. GIRONA.

El passat 15 de maig vaig ingressar a Urgències de l'Hospital Josep Trueta amb forts dolors abdominals; l'equip mèdic em va auscultar i em va fer diverses preguntes sobre les meves malalties, a partir d'això em van diagnosticar, en forma ràpida i encertada, una pancreatitis aguda. Immediatament em van traslladar a la planta 5 B de l'Hospital, on vaig romandre 15 dies, a causa de l'agreujament del meu estat. Durant aquest temps, el personal sanitari que em va atendre, tant de matí, tarda o nit, ho va fer amb un alt grau d'eficiència professional. Sense oblidar, en cap moment, de donar-me un tracte d'ésser humà» i no com a «paquet, vell (74 anys) i malalt». Cadascun dels professionals va establir amb mi una relació empàtica, una comunicació fluida, tranquil·la i segura. En tot moment, em vaig sentir escoltada i atesa. Cada vegada que els plantejava els meus dubtes sobre la malaltia, els dolors, les molèsties i posterior convalsència, me les aclarien en forma didàctica, sense eufemismes, sense presses i sense molestar-se pel meu angoixat «interrogatori». Vull deixar constància de la meva enriquidora experiència sanitària i felicitar als professionals de la Unitat d'Hospitalització de la planta 5B de l'Hospital per la seva encomiable tasca i, al seu torn, fer extensiva la meva enhorabona a tots els professionals de la salut del Josep Trueta. Com vaig poder comprovar-ho en «carn pròpia», va ser, per a mi, un

privilegi, poder comptar amb una Sanitat Pública tan efectiva i uns professionals sanitaris altament qualificats.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/06/20/cartes/622733.html?utm_source=rss